

Вредъ по тия опустѣли мѣста скърбъта се чумерѣше. Сякашъ мощенъ вълшебникъ размахалъ магйосна прѣчка и настанали безкрайни тжжни простори.

Най-сетне ето далече тамъ на снѣжна височина вестна се кулата и радостъ трепна въ очитѣ на бѣжанцитѣ. Ако можехме направо къмъ нея да вървимъ, както презъ лѣтно време, още единъ часъ пжтъ доволно щѣше да е? Сега трѣбаше много да обикаляме, за да избѣгнемъ дълбоки прѣспи. А пладнина отдавна бѣше минала.

Нѣкога турци съградили кулата. Аскеръ тамъ живѣлъ, за да държи въ покорностъ селата, да имъ се сбиратъ по-лесно тежкитѣ данъци и по-лесно да ги подкарватъ на ангария. Минало време, турцитѣ напуснали кулата и тя запустѣла. Кукумявки, бухали, прилепи я населили. Стихиитѣ се борили съ нея, но не могли да я надвиятъ и разрушатъ. Камени, хорозанъ, дебели джбови греди тѣй здраво бѣха свързани, че тя можеше да преживѣе буритѣ на много вѣкове. Дебели джбови капаци прихлупваха малки прозорчета. Масивни желѣзообковани порти тежко се отваряха и притваряха. Отъ времето бѣха потъмнѣли. Презъ лѣтни горещини овчари и козари на хладъ си почиваха въ нея. Обаче, щомъ припаднѣха вечерни мракове, никой не смѣеше да надниква. Тропотъ отъ мишки се чуваше и остро църкане. Кога се вихри разбушуваха, открехнати дъски тракаха, скрибуцаха, готови да се отдѣлятъ и полетятъ въ простора.

Мѣлва се носѣше, че нощя две таинствени сѣнки се мѣркали отвжтре. Очитѣ имъ грѣли като огйове и дори озарявали околнитѣ високи борове. И разговоръ като изподъ земята се дочувалъ. Прекрасна девойка въ основитѣ на кулата била зазидана. А нейниятъ изгорникъ — отъ чувство за мѣстъ — не стоялъ мирно, вълнувалъ народа. Най-сетне турци го уловили и заклали тамъ въ дълбоки зимници. Дълго време селянитѣ отъ околнитѣ колиби свѣщи палили на двамата влюбени, тѣй рано загинали. Не малко сладки сълзи ронили за тѣхъ и млади и стари, доде вре-